

I. «Απόγονοι του σοφού και φιλανθρώπου Έθνους των Ελλήνων, σύγχρονοι των νυν πεφωτισμένων και ευνομούμενων λαών της Ευρώπης και θεαταί των καλών, τα οποία ούτοι υπό την αδιάρρηκτον των νόμων αιγίδα απολαμβάνουσιν, ήτο αδύνατον πλέον να υποφέρωμεν μέχρις αναληθσίας και ευηθείας την σκληράν του Οθωμανικού Κράτους μάστιγα».

Με τα λόγια αυτά, που συνιστούν την πρώτη φράση της Διακήρυξης της Ανεξαρτησίας των Ελλήνων του 1821, οι Έλληνες που πήραν τα όπλα σε ένα απελπισμένο αγώνα, διακήρυξαν στα Έθνη της εποχής τους την βούλησή τους και τον λόγο που προτιμούσαν τον θάνατο παρά την αποτυχία, την αταλάντευτη δηλαδή επιθυμία τους να διεκδικήσουν την θέση τους δίπλα στους σύγχρονους, φωτισμένους και ευνομούμενους λαούς της Ευρώπης υπό το κράτος των Νόμων, αυτοί, οι απόγονοι του σοφού και φιλανθρώπου Έθνους των Ελλήνων.

Αυτά τα λόγια αποτελούν και την αφετηρία μιας μακράς διαδρομής που μας φέρνει σήμερα όλους εμάς εδώ, κάτω από τον ιερό βράχο της Ακροπόλεως, λίγα μόλις βήματα από την Πνύκα, το λίκνο της Δημοκρατίας και το σημείο όπου δίδαξε ο Απόστολος Παύλος, στο κτίριο του πρώτου Ελληνικού Πανεπιστημίου, στην αίθουσα της Νομικής Σχολής, για να τιμήσουμε έναν μεγάλο φιλέλληνα.

Η διακήρυξη αυτή τοποθετεί με διαύγεια τον σκοπό της Επανάστασης, που ήταν η δημιουργία κράτους και κοινωνίας που να αποκαθιστά τους Έλληνες με τιμή και αξιοπρέπεια δίπλα στα άλλα προηγμένα Έθνη της Ευρώπης. Και έτρεξαν στην Ελλάδα από όλα τα μέρη του κόσμου, οι φίλοι των Ελλήνων, οι αποκληθέντες Φιλέλληνες, για να προσφέρουν τις γνώσεις, τον ενθουσιασμό, τα νιάτα και τα οράματά τους στους αδύναμους αλλά αποφασισμένους, για να τους βοηθήσουν στον αγώνα τους για μια καινούργια αρχή.

Όταν δημιουργήθηκε το Ελληνικό κράτος, άν και ρακένδυνο και αιμοραγούν, ένα από τα πρώτα μελήματα που έθεσε στον εαυτό του ήταν η προσφορά παιδείας στο λαό, με άλλα λόγια διάπλαση του αναγεννώμενου έθνους και δημιουργία της νέας κοινωνίας δια της παιδείας. Ο Καποδίστριας, ο πρώτος Κυβερνήτης της χώρας που ερχόταν από τα πολιτισμένα Επτάνησα και του οποίου το όνομα φέρει το εθνικό μας Πανεπιστήμιο, έθεσε τον σκοπό, ξεκινώντας από την στοιχειώδη εκπαίδευση, και το 1837, μόλις επτά χρόνια μετά την δημιουργία του ελεύθερου κράτους, εδημιουργείτο το Πανεπιστήμιο και η Νομική Σχολή του, αναβιώνοντας τα γράμματα στην πόλη του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη.

Έχοντας βαθειά επίγνωση της οφειλής προς τους φίλους των Ελλήνων αλλά και της ανάγκης να διατηρηθεί ως απολύτως αναγκαίος αυτός ο ιερός δεσμός μαζί τους, ο Πανεπιστημιακός Νόμος ευθύς εξαρχής θέσπισε δύο λόγους απονομής επίτιμης διδακτορίας, την εξέχουσα προσφορά στην Επιστήμη και την εξέχουσα προσφορά στο Έθνος.

II. Στην Ελλάδα, το Πανεπιστήμιο και μάλιστα η Νομική Σχολή υπηρέτησε ποικιλοτρόπως την ανάπτυξη του ελληνικού κράτους και της ελληνικής κοινωνίας και εγκαταστάθηκε στην καρδιά του κοινωνικού γίνεσθαι του λαού μας. Η Νομική Σχολή ήταν πάντοτε παρούσα, όπως με την εξέγερση των φοιτητών της κατά της Οθωνικής τυραννίας το 1862, επίσης με διακεκριμένους καθηγητές της που στη διάρκεια των αιώνων κατέλαβαν βουλευτικές θέσεις και συνέβαλαν στην εξέλιξη των θεσμών, στην εξέγερση των φοιτητών κατά της Δικτατορίας τον Φεβρουάριο του 1973, την συμμετοχή με όλους τους τρόπους στην αναδόμηση του Ελληνικού Κράτους μετά την κατάρρευση των συνταγματαρχών.

Έχουμε σήμερα την τιμή να υποδεχόμεθα στους κόλπους της Νομικής Σχολής του πρώτου επιστημονικού ιδρύματος της χώρας, τον Jean-Claude Juncker.

Η επίτιμη διδακτορία του ξεκίνησε με την ομόφωνη πρωτοβουλία του Τομέα Δημοσίου Δικαίου της Σχολής μας τον Μάρτιο του 2010, όταν η Ελλάδα βρέθηκε στο μάτι του κυκλώνα, επειδή διακρίναμε τον άνδρα που προσπαθούσε, μέσα στην καλλίτερη φιλελληνική παράδοση, να δώσει ένα χέρι, ένα στήριγμα και μάλιστα με ευγένεια και σεβασμό προς το λαό μας.

Η επίτιμη αυτή διδακτορία εγγράφεται σε μια σημαντική σειρά που συμπεριλαμβάνει στους κόλπους της μεταξύ άλλων τον Leon Gambetta, τον Georges Clemenceau και προσφάτως τον Guy Braibant, τον Πώλ Σαρμπάνη και τον Giuliano Amato.

III. Κύριε Πρωθυπουργέ του Λουξεμβούργου,

Κάπου εδώ κοντά, τον 4^ο αιώνα πΧ, ο Δημοσθένης απευθυνόταν στους Αθηναίους και τους υπενθύμιζε ότι δεν πρέπει να εμπιστεύονται τους ρήτορες που τους κολακεύουν, μάλιστα όταν υπάρχουν πολύ σοβαροί κίνδυνοι για την Πόλη.

Σήμερα, καλούμαι από τους συναδέλφους μου να σας απευθύνω τον Έπαινο, όχι όμως για να σας κολακεύσω, ενώ η Πόλη, η χώρα μας, δεν απειλείται πλέον από τους ίδιους κινδύνους, ακριβώς γιατί το πολιτικό σύστημα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και σήμερα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχει μετατρέψει την ευρωπαϊκή ήπειρο σε χώρο ευημερίας, ασφάλειας και Δημοκρατίας, έτσι ώστε τα κράτη που συναπαρτιάζουν την ευρωπαϊκή οικογένεια να κατορθώσουν να αναπτυχθούν από κοινού, παρά τις διαφορές τους.

Είναι όμως εξ ίσου αλήθεια ότι η δική μας χώρα, που αποτελεί εδώ και 30 πλέον χρόνια μέρος της ευρωπαϊκής οικογένειας, καλείται σήμερα, και μάλιστα με τον πλέον σκληρό τρόπο, να αντιμετωπίσει άλλους κινδύνους. Η Ελλάδα, όπως γνωρίζετε, διέρχεται εδώ και περίπου δυο χρόνια την πιο σοβαρή κρίση της πρόσφατης ιστορίας της και σε σχέση με αυτή την κρίση, κύριε Πρωθυπουργέ του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, είσθε μεταξύ εκείνων των προσωπικοτήτων που με σαφήνεια βοηθήσατε και βοηθάτε τη χώρα μας να εξέλθω της κρίσεως.

Δεν πρόκειται λοιπόν να απαγγείλω κολακίες για τον κεντρικό σας ρόλο στην ανάπτυξη των ευρωπαϊκών θεσμών, έναν ρόλο που ασκείτε με τόση αγάπη για τη χώρα μας στους χαλεπούς αυτούς καιρούς. Είναι, αντιθέτως, η παρουσία σας εδώ ανάμεσά μας που μας κολακεύει όλους, και μας προσφέρει την ευκαιρία να θυμηθούμε ότι ορισμένες προσωπικότητες έχουν αποδείξει στο διάβα της ζωής τους την πραγματική προσήλωσή τους στις ευρωπαϊκές αξίες και τα ευρωπαϊκά ιδεώδη, η καρδιά των οποίων ιδεωδών μάλιστα χτυπά στην Ελλάδα, εδώ, στη σκιά της Ακρόπολης.

IV. Ο τιμώμενος γεννήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου 1954 στην Redange sur Attert του Λουξεμβούργου, και ακολούθησε τις εγκύκλιες σπουδές του στο σχολείο Clairefontaine της Arlon στο Βέλγιο, πριν επιστρέψει στο Λουξεμβούργο για να περάσει τις εξετάσεις του baccalauréat στο Lycée Michel Rodange.

Στη συνέχεια, παρακολούθησε πανεπιστημιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο του Στρασβούργου, όπου σπούδασε νομικά και το 1979 έτυχε και του μεταπτυχιακού του διπλώματος στη Νομική Επιστήμη.

Ένα χρόνο μετά, το 1980, απέκτησε την ιδιότητα του Δικηγόρου, λειτούργημα που δεν άσκησε όμως, διότι με την ολοκλήρωση των σπουδών του άρχισε την πολιτική του σταδιοδρομία, ήδη από το 1979, με την ιδιότητα του κοινοβουλευτικού γραμματέα, του Λαϊκού, Χριστιανικού, Κοινωνικού Κόμματος. Καθώς είχε γεννηθεί και διαπλασθεί σε μια περιοχή της Ευρώπης που έζησε την παράνοια των δύο μεγάλων πολέμων, κατάλαβε γρήγορα, όπως ο άλλος συμπατριώτης του, Robert Schuman, ότι θα έπρεπε να επενδύσει την δραστηριότητα, τον δυναμισμό και τα πολιτικά του όνειρα στο Ευρωπαϊκό ιδεώδες.

Ετσι, η πολιτική του σταδιοδρομία στο εθνικό επίπεδο συνδυάσθηκε με τις προσπάθειές του για την εμβάθυνση των όσων οικοδομούσαν την Ευρώπη στην ίδια αυτή περίοδο. Το ξεκίνημα της σταδιοδρομίας του τον φέρνει αντιμέτωπο με την καινούργια πρόκληση του ευρωπαϊκού οικοδομήματος, το ξεκίνημα δηλαδή του Ευρωπαϊκού Νομισματικού Συστήματος.

Μέσα από αυτές τις διαδικασίες είχε την ευκαιρία να γνωρισθεί προσωπικά με προσωπικότητες που σημάδεψαν την εποχή τους, όπως με τον πρώην Πρωθυπουργό του Λουξεμβούργου Pierre Werner, πνευματικό πατέρα του ευρωπαϊκού νομίσματος, ο οποίος μάλιστα είχε με σαφήνεια υπογραμμίσει ότι η δημιουργία κοινού νομίσματος απαιτεί ακόμη εντοντότερο συντονισμό των εθνικών πολιτικών, καθώς και τον πρώην Πρωθυπουργό και πρώην Πρόεδρο της Επιτροπής Jacques Santer, τον οποίο ο τιμώμενος διαδέχθηκε στην Πρωθυπουργία το 1995.

Προηγουμένως είχε ασκήσει καθήκοντα Υφυπουργού Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλειας από το 1982, και μετά την εκλογή του στο Κοινοβούλιο του Λουξεμβούργου το 1984, έγινε Υπουργός Εργασίας και Υπουργός Προϋπολογισμού. Μετά την εκλογική

νίκη του κόμματός του το 1989, έγινε Υπουργός Οικονομικών και Εργασίας.

Η άσκηση αυτών των αρμοδιοτήτων συνέπεσε με τις διαπραγματεύσεις που κατέληξαν, υπό Ολλανδική προεδρία, στη Συνθήκη του Maastricht, της οποίας αναδείχθηκε ως ένας από τους αρχιτέκτονες κλειδιά, ειδικά μάλιστα σε ό,τι αφορά τη δημιουργία της οικονομικής και νομισματικής ένωσης.

Μέσα από αυτή την διαδικασία, ο ευρωπαϊκός πολιτικός κόσμος είχε την ευκαιρία να διαπιστώσει την ικανότητα του τιμωμένου να προτείνει λύσεις για την έξοδο από τα αδιέξοδα, όπως όταν πρότεινε την έννοια του *opting out* προκειμένου να ξεπεράσει την βρετανική αντίδραση σε ό,τι αφορούσε την δημιουργία ενιαίου νομίσματος.

Από το 1989 έως το 1995 ήταν επίσης στη διοίκηση της Διεθνούς Τράπεζας, και από το 1995 στην διοίκηση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου καθώς και της Ευρωπαϊκής Τράπεζας για την Ανοικοδόμηση και την Ανάπτυξη (BERD).

Το 1995, ο διορισμός του Jacques Santer, μέχρι τότε Πρωθυπουργού του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, στην Προεδρία της Επιτροπής, οδηγεί τον Μεγάλο Δούκα Ιωάννη στην απόφαση να τον διορίσει Πρωθυπουργό, μάλιστα δε με παράλληλη διατήρηση του χαρτοφυλακίου των Οικονομικών, Εργασίας, Απασχόλησης και Θυσαυροφυλακίου.

Εκλέγεται Πρωθυπουργός για πρώτη φορά το 1999 και έκτοτε το κόμμα του κέρδισε επίσης τις εκλογές του 2004 και του 2009, και καθιερώθηκε με τον πλέον πανηγυρικό τρόπο στην πολιτική συνείδηση του λαού του ως ένας μεγάλος ηγέτης.

Κύριος αρχιτέκτονας της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης, ήταν φυσικό να αναδειχθεί, το 2004, στο Scheveningen, στην Προεδρία του Έurogroupe, θέση που διατηρεί μέχρι σήμερα.

Τόσο στο εθνικό όσο και στο ευρωπαϊκό επίπεδο, η διαδρομή του στέφθηκε πάντοτε με επιτυχία.

Η παρουσία του επικεφαλής της χώρας του από το 1995, επέτρεψε στο Λουξεμβούργο να γνωρίσει μια μοναδική οικονομική ανάπτυξη. Ας σημειώσουμε, ως δείγμα αυτής της ανάπτυξης, ότι το Λουξεμβούργο συμβάλλει διεθνώς με μια πολύ σημαντική διεθνή βοήθεια για συνεργασία και ανάπτυξη με τις πτωχότερες χώρες.

Ένας από τους αδιαμφισβήτητους δημιουργούς της Ευρωπαϊκής Νομισματικής και Οικονομικής Ένωσης, είναι επίσης ένας από εκείνους που με κάθε ευκαιρία και συνεχώς υπενθυμίζει την ανάγκη για τα συμμετέχοντα κράτη να συντονίσουν τις οικονομικές πολιτικές τους.

Συγχρόνως, πρόκειται για έναν από εκείνους που πιστεύουν ότι η σύγκλιση των οικονομικών πολιτικών πρέπει να συνοδεύεται από μια ισχυρή φιλοδοξία για μια πιο κοινωνική Ευρώπη. Ετσι γεννήθηκε, ήδη το 1997 η διάσημη διαδικασία του Λουξεμβούργου, που υποχρεώνει τα κράτη μέλη να υποβάλλουν ετησίως τις πολιτικές δράσης τους υπέρ της απασχόλησης.

Πάντοτε πολυμήχανος στην εύρεση λύσεων από τα αδιέξοδα, είναι εκείνος που παρενέβη για να λύσει τις διαφορές απόψεων ανάμεσα στον Καγκελάριο Kohl και τον Πρόεδρο Chirac για το Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης και στη συνέχεια για την μεταρρύθμιση του Συμφώνου χωρίς να τεθούν σε κίνδυνο οι θεμελιώδεις αρχές του.

Αξίζει επίσης να υπενθυμίσουμε ότι στήριξε όλη την πολιτική του σταδιοδρομία επάνω στην αρχή για μια κοινωνική και φιλοπεριβαλλοντική διάσταση της πολιτικής δράσης, τόσο σε εθνικό όσο και σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Είχε το θάρρος να παραδεχθεί και να διακηρύξει ότι συχνά, η διαδικασία ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης που χαρακτηρίζει τις ευρωπαϊκές Συνθήκες δημιουργεί ζητήματα που οι Κυβερνώντες δεν είναι πάντα σε θέση να καταλάβουν ή να αντιμετωπίσουν. Είναι εκείνος που πρόφερε την διάσημη φράση «δεν θέσαμε το ερώτημα των συνόρων της Ευρώπης παρά μόνον αφού τα είχαμε διέλθει»

V. Για μας τους Έλληνες που συγκεντρωθήκαμε σήμερα εδώ, αντιπροσωπεύετε, κύριε Πρωθυπουργέ, τον πολιτικό που παρέμεινε πάντοτε πιστός, καθόλη τη διάρκεια της σταδιοδρομίας του, στις αρχές του, που είναι η Δημοκρατία και η Εντιμότητα, η Ένωση της Ευρώπης και η αρμονική και δίκαιη ανάπτυξη της κοινωνίας.

Όπως γνωρίζετε, η χώρα μας δεν μπορεί να υπερηφανευθεί σήμερα για τους οικονομικούς δείκτες της. Όμως, παρ' ότι μπορεί η αρχαία Ελλάδα να φαντάζει μακρινή, υπάρχουν αρχές που είναι παγκόσμιες, οι οποίες, σε μian εποχή πράγματι μακρινή συνελήφθησαν από ανθρώπους που μάλιστα χρειάστηκε να τις υπερασπισθούν με τον λόγο αλλά και τη ζωή τους όχι μακριά από εδώ που βρισκόμαστε σήμερα.

Η Πίστη στη Δημοκρατία και στην Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση και συγχρόνως η σταθερότητα στην ιδέα μιας Ευρώπης με κοινωνική δικαιοσύνη είναι οι αρχές που εμείς οι Έλληνες αναγνωρίζουμε ως βάσεις της βαθειάς παιδείας του λαού μας. Στο πρόσωπό σας,

βλέπουμε τον άνθρωπο που με τον δικό του τρόπο συμμερίζεται αυτές τις αξίες και έτσι πιστεύουμε ότι προωθείτε και εσείς ένα ιδανικό που είναι μέρος της κληρονομιάς μας.

Με την αναγόρευσή σας σε επίτιμο διδάκτορα της Νομικής Σχολής έχουμε επίσης την ευκαιρία να θυμηθούμε, από το πλούσιο σε διδάγματα ελληνικό παρελθόν, την Συμμαχία της Δήλου, την πρώτη αυτή προσπάθεια ένωσης πόλεων-κρατών για ανάπτυξη και κοινή άμυνα, μια προσπάθεια Αθηναϊκής εμπνεύσεως που βγήκε μέσα από τα ερείπια των περσικών πολέμων, και που όμως κατέληξε στη διάλυση, και εκείνη τη φορά για οικονομικούς λόγους, αφού η ισχυρή Δύναμη, που ήταν τότε η Αθήνα, ξέχασε ότι το ταμείο ανήκε σε όλους και όχι μόνο σ'αυτήν.

Έχοντας τα διδάγματα του παρελθόντος κατά νού, γνωρίζουμε ότι έχετε όλες τις ικανότητες για να διατηρήσετε το κεκτημένο που οι Ευρωπαίοι πολίτες μπορούν σήμερα να απολαύσουν. Γιατί αλλιώς, θα πρέπει και πάλι να περιμένουμε θαύματα, όπως εκείνο στο Μαγικό Αυλό του Mozart, όπου το καταύγασμα του ουρανού από φως έσωσε τον Sarastro.

Κύριε Πρωθυπουργέ,

Όταν η Ελλάδα διακήρυττε την Ανεξαρτησία της, διατράνωνε συγχρόνως την επιθυμία της να είναι κομμάτι της πολιτισμένης Ευρώπης, μια επιθυμία που πέρασε από λαβυρίνθους πολέμων, μαιάνδρους της πολιτικής, ανατάσεις και καταστροφές, εδαφική ολοκλήρωση μόλις το 1947, για να καταλήξει στην πράξη προσχώρησης στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες. Ήταν πράγματι τότε η πρώτη φορά που η Ελλάδα αποτελούσε μέρος μιας πολιτικής ένωσης με τα κράτη της Δύσης που προέκυψαν μετά τον χωρισμό της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας σε δυτική και ανατολική, και ήταν η

πρώτη φορά που η Ελλάδα αισθάνθηκε να πληρούται το πνεύμα της Επανάστασης του 1821.

Σ' αυτή την πορεία, από σήμερα, κύριε Πρωθυπουργέ, θα σας συγκαταλέγουμε στους κόλπους μας, εδώ στη Νομική Σχολή Αθηνών, σε μια οικογένεια που δεν μπορεί και δεν πρέπει να ξεχάσει ότι ανάγεται στον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη, που ίδρυσαν το πρώτο Πανεπιστήμιο του κόσμου και δίδαξαν γύρω από αυτά τα βράχια, και με τον τρόπο αυτό αισθανόμαστε ότι δεν είμαστε μόνοι μας, ότι είμαστε ισχυρότεροι, όπως και ότι η χώρα μας είναι μαζί σας ισχυρότερη σε τρικυμισμένους καιρούς.

Σας ευχαριστώ.